

kovane bližine, rešiti se iz zadrege. Šal ji zdrkne pri nagli kretnji, šmarnice se ji raztresejo po travi.

„Ne bežite, gospica, prosim Vas,“ izpregovori mladenič z jasnim glasom, „škoda lepih cvetk.“ Pobral je cvetke, ji položil šal na rame, se poklonil: „Vi ste komisarjeva hči?“

„In Vi?“

„Jaz nimam imena — sem mrtev.“

Temno je izpregovoril in izpreletelo je Mabello kot blisk spoznanje: Smejala sta se mlinarica in Rezika, nekaj tajnega je velo okrog mlina. Mladenič brez imena je oni, o čigar smrti vse govori. „Vi ste Mihčev Grga,“ je rekla in mu podala nežno roko.

Pravljica pomladi! Kaj si se utelesila za mlin-skim kolesom? Bela, nežna, se spušča raz holm, stopi v hišo, hiti na otok. Sede v hiši za kolovrat, prime za pinjo, pomeša v kuhinji po kotlu. Povsod

so zlati kodri, ljubki usmev. Pravljica je oživela pod slamnato streho, se izprehaja med žitnim klasjem. Daleč v Rusiji se oznanja bojni grom, pod jagnjedi očetovega otoka je oglušil bojevnik svobode zanj. Stari ata se praska za ušesom, mladi zakolne, zijajo mlaji, hlapci si mežikajo, dekleta se gledajo, mlinarica si briše rosne oči, pravi Jožinu: „Bog se usmili, kaj bo iz tega! Komisarjeva hči!“

Jožina jo tolaži: hotela je tudi njega generalova hči. Kar umirala je zanj. Pa general jih je naštel Jožinu dvesto na podplate in omožil hčer z drugim . . .

O ti pravljica pomladi! Beseda ni izdala čuvstva, govorilo je samo oko. „Črez brivne britve bi šel zate,“ pravi Lenkin fant, in Mabelle bi šla bosonoga preko trnja in kamenja za pogledom krasnega rjavega očesa.

(Dalje.)

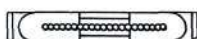
Vzemite! . . .

Zložil Hotimir.

Vzemite mi ognja južnega,
tako žarko pekočega,
vzemite iz srca tužnega,
plakajočega!

Pa dajte mi severa ledenega,
ponosnega, neuklonljivega,
srca mi dajte jeklenega,
neobčutljivega!

In moja misel bo kakor blisk
in moja beseda povelje,
in moje dejanje trdna klêč,
lavor moje veselje.

Čez polje . . .

Zložil Vekoslav Remec

Čez polje cesta v belih hiš objem,
želim si doma, ko po tebi grem,
oblaki jadrajoči prek neba,
ki z vami hrepenenje gre srca —
kdo gleda vas kot jaz?

In tih tolmun, kjer se blešči nebo
in odpočije trudno se oko,
in trate bujne, kjer iz rož in trav,
puhti do solnca prvi zlat pozdrav —
kdo ljubi vas kot jaz?

Pozdravljena mi, polj in trat prostost,
dni mladih moč in skritih sanj radost,
jaz z vami grem pritajen smeh v očeh,
vsi cilji moji ste na teh poteh —
kdo vas pozna kot jaz?

